

вата сждба, както и онова което ни интересува дори за развоя на събития и история остава все пакъ така: тъмно, непознато, неиздирено. . . .

Архиологическите и исторически издирвания, обаче, направени въ разкопките и развалините на старинната крепост—Раховецъ, която се намира въ северните склонове на Арбанашката планина, която загражда подковообразно отъ: югъ, западъ и северъ днешния градъ Горна-Орѣховица на едно разстояние: шестъ километра отъ гр. В.-Търново; два километра на юго-западъ отъ селото Темниско¹⁾ (Тъменъ градъ) и на единъ километъръ на юго-истокъ отъ селото Поликраище, успоредно по долното течение на рѣката Янтра, надъ нейния дѣсенъ брѣгъ,—идатъ да ни покажатъ върниятъ пътъ въ областта на издирванията и да хвърлятъ снопъ свѣтли лъчи върху тъмното негово далечно битие, произхода и първите действителни следи отъ историята на градътъ Горна-Орѣховица.

Тия мъртви разсипани останки на рухнали крепостни зидове, които се намиратъ по хълмоветъ тамъ,—сж първите документи, които свидѣлствуватъ за сществуване то, преди вѣкове, на една силна твърдина, построена между двата боаза—късигѣ долове и проломи, които разсичатъ северните склонове на Арбанашката планина, на три мѣста, а именно: източень, доленъ, или краень проломъ, презъ който е шосето отъ гр. Горна-Орѣховица, покрай фабриката „Бабенецъ“ за селото Темниско; срѣденъ проломъ—на западъ отъ първия и—горень, презъ който тече мѣстната малка рѣчица и известна на населението подъ името „Габерь“ и втичаща се въ рѣката Янтра.

Заклучень, между проломитъ срѣденъ и горень, се издига върхътъ на крепостта, който води посоката си отъ хълмътъ Чуруковецъ, спуска се отъ него и върви успоредно съ источния отъ него връхъ Крайно бърдо и западнитъ: Змейца и Липако, продължава въ стрѣмни и скалисти склонове къмъ двата проломи и постепенно се наклонява, за да се пречупи и спусне стрѣмно отъ най-високото и най-тѣсно мѣсто въ южния жгълъ на върха, въ долината на рѣката Янтра.

Въ срѣдата на склона, на който е била построена старинната крепостъ Раховецъ, — почти хоризонтално, — на едно продължение отъ триста шестдесетъ и петъ разкрача, се вижда северния крепостенъ зидъ, който на истокъ се издига залѣпенъ въ стрѣмна скалисна стена и, колкото следва западната си посока, се пречупва на югъ, на едно разстояние отъ осемдесетъ разкрача, достига юго-западна, пакъ такава висока, стрѣмна стена отъ скали.

1) К. Шкорпилъ — Крепости въ Търновската околностъ. Известия на Бѣлг. Арх. Д-во София, 1910 год. стр. 146.